

Bởi vì anh không biết!

- Liệu một người có thể yêu hai người cùng lúc không nhỉ?

Câu hỏi ấy cứ xoáy sâu vào trong đầu tôi. Tại sao một người lại yêu được hai người cơ chứ? Nhưng sao khi yêu Hải mà tôi vẫn có thể yêu người đàn ông khác. Hối hận không? Đôi lúc. Tội lỗi không? Thỉnh thoảng. Sợ Hải phát hiện không? Rất sợ. Nhưng tôi vẫn phản bội anh để đi bên những người khác. Tại sao? Không biết nữa.

- Tại sao em gạt anh!

- Xin lỗi!

- Xin lỗi là xong à? Nếu là anh, em có chấp nhận lời xin lỗi ấy không?

- Anh muốn em làm gì?

- Chẳng muốn gì. Anh mệt mỏi và trống rỗng vì em. Giữa chúng ta không còn gì để nói với nhau nữa. Nhưng tại sao em lại có thể...

- Xin lỗi... Chỉ vì anh không biết...

- Em yêu anh không?

- Yêu chứ! Yêu nhiều hơn bất cứ điều gì trên thế gian này!

- Tại sao yêu?

- Vì anh bình thường, dung dị, hồn nhiên, tốt bụng. Nói chung yêu là yêu, chẳng tại sao cả!

- Thế thì yêu mãi nhé!

- Uhm. Thề luôn.

Anh cười xiết mạnh bàn tay nhỏ bé. Chúng tôi đi bên nhau. Những hạt mưa xuân lất phất hôn lên môi tôi và môi anh. Có lẽ đây là nụ hôn gián tiếp của

hai kẻ lần đầu yêu. Hôn nhau là một nghệ thuật và chưa ai sẵn sàng để làm chuyện đó vì ngại ngùng và thiếu kinh nghiệm... Kí túc xá về đêm, thở nhẹ để hít hương thơm của hoa Ngọc lan.. Những hàng ghế đá đều ấm chỗ của các đôi tình nhân. Bên nhau và thủ thỉ. Ngại khi cả hai cùng nhìn thấy cảnh đó. Tôi vội vàng xuống xe.

- Em về đây.

- Làm gì mà nhanh thế! Gặp anh lúc nào cũng vội vội vàng vàng. Em sợ hả?

- Sợ gì?

- Vội lại đây. Anh hỏi cái này. Quan trọng lắm.

Mặt anh giống một người điều tra hình sự. Tôi xán lại liền:

- Chuyện gì anh nói mau xem nào?

Anh - như một gã chuyên nghiệp trong tình yêu kéo tôi lại gần. Giữ chặt lấy eo tôi. Phả một hơi thở ấm áp lên cổ, lên vai. Lướt đôi môi mềm mại qua má, tới mũi và đặt lên môi. Tôi thì khỏi nói. Cứng đờ người như một kẻ bị sét đánh. Chờ đợi và dò xét. Cái lưỡi tinh nghịch của anh khoắng nhẹ thế giới bí ẩn trong miệng tôi. Nó lạ lùng. Hào hứng. Sục sôi. Do chưa chuẩn bị tinh thần, tôi cắn vào lưỡi anh liên tiếp. Anh vừa buồn cười vừa đau. Chúng tôi kết thúc nụ hôn đầu tiên có vẻ không thành công lắm, nhưng nếu đã vượt tới cảnh giới để hôn nhau thì người ta thấy gần nhau lắm... Yêu anh hơn từ ngày ấy... Bởi vì anh không biết....

Người đàn ông thứ hai... với chiếc xe SH.

- Nàng công chúa, em muốn anh đưa đi đâu?

- Đi dạo một lúc rồi uống nước nhé!

- Nhẹ nhàng thế thôi hả?

- Nhẹ nhàng nhưng ấn tượng là được mà.

Anh cười. Nụ cười của một người đàn ông biết cách chiều lòng phụ nữ. Nụ

cười đẹp mê hồn với những lời nói mật ngọt chết ruồi. Đưa bạn cùng phòng đã mang anh đến trong một buổi tiệc sinh nhật. Giống như hai kẻ lạc đường tìm thấy nhau. Không kiêu kì, không kiêu cách, nói chuyện tự nhiên như quen nhau từ bao giờ. Anh-gã đàn ông chỉ nhìn cũng biết là đào hoa. Cái mũi cao, thẳng. Đôi mắt nâu nâu màu cà phê-giống thứ mà anh uống. Mái tóc bông bông như sóng biển nhìn là thấy ngay sự mềm mại. Đôi môi luôn biết mỉm cười đúng lúc và đúng chỗ.

- Đi chơi với em thế này anh sợ anh quên mất đường về nhà đấy!

- Em nguy hiểm thế sao?

- Không? Chỉ có sắc đẹp của em là đe dọa trái tim anh thôi.

Tôi cười. Nụ cười sung sướng và thoải mái giống như bao đứa con gái bình thường khác. Có lẽ, đàn ông luôn dễ dàng bước tới trái tim phụ nữ bằng những lời có cánh. Chúng tôi đứng bên Hồ Tây rồi nhìn xa mãi, xa mãi...

- Đứng ở đây cảm giác như đứng trước biển anh nhỉ!

- Uhm. Cảm thấy thư thái con người. Đây là lần đầu tiên anh đứng cùng một cô gái ở đây.

- Anh có nhìn thấy những ánh đèn in xuống mặt hồ không? Giống như một thế giới khác dưới chân mình phải không anh!

- Em thật là lãng mạn.

Anh nhẹ nhàng như một con mèo trong đêm, vòng tay ôm tôi từ phía sau. Đặt đôi môi lên cổ tôi. Xoay người tôi lại và hôn tôi. Nụ hôn mơn trớn nhẹ nhàng giống như gió. Nụ hôn khiến người ta thèm thuồng, đuổi bắt. Nụ hôn đến bất ngờ và cũng đi bất ngờ. Tôi yêu. Thế là tôi cặp bồ. Với một người. Có thực sự yêu không? Không biết nhưng bên anh ta tôi hạnh phúc. Một hạnh phúc khác hẳn khi bên người yêu.

Tình yêu chóng vánh đã nhanh tan như bọt biển khi tôi nhận được tin anh ta vào Nam lập nghiệp. Mỗi tình thứ hai kết thúc. Có chút đắng, chút xa, chút nhớ, chút buồn...

- Chị Lâm, có điện thoại.

- Ai đấy?

- Anh Hải.

Người yêu của tôi. Anh là dân xây dựng nên đi suốt. Một tuần gọi điện cho người yêu một lần. Vô vàn những nhớ nhung. Vô vàn lời dặn dò và vô vàn nụ hôn gió. Có lẽ nhờ mối tình này cái điện thoại cũng biết vị ngọt của nụ hôn. Lãng mạn thật. Nhưng mà sao thấy thiếu thiếu. Có khi nhớ người yêu đến cồn lòng, điên ruột. Muốn xé tan không gian để chạy tới với nhau. Có những giận hờn ghen tuông trong tưởng tượng khi nghĩ rằng bên cạnh người đó có ai. Đủ mọi cung bậc cảm giác trong tình yêu.

Phút ban đầu thấy xa nhau tình yêu thật tuyệt, như những mối tình vĩ đại trên phim. Thời gian qua đi lại thấy xa nhau thật là khủng khiếp. Trái tim như một xa mạc cứ khô dần, khô dần và trở nên khát. Chỉ cần một giọt nước hoang dã rơi xuống cũng đủ thấm tới tận ngõ ngách cuối cùng. Tôi thì biết ... nhưng anh thì không biết... Tôi yêu Hải - một tình yêu bền chặt nhưng hình như nó vẫn còn chỗ cho những tình yêu khác...

Người đàn ông thứ ba... với hoa Lộc Vừng.

- Biết tại sao anh đưa em tới công viên này không?

- Em không. Nhưng chắc anh cũng giống những người con trai khác thích tới công viên chứ gì.

- Không hẳn thế. Em thử để ý xem có thấy gì không.

- Mùi thơm... của hoa gì ấy!

- Hoa Lộc vừng đấy, thơm phải không. Đây là hương thơm anh rất thích...

Ban đầu tôi cứ ngỡ đấy là hương thơm của riêng anh. Hương thơm rất nam tính. Nó như muốn cuốn xoáy vào tận sâu thẳm giác, trí não buộc người ta phải ngây ngất, phải say.

Thế là tôi lại tiếp tục một cuộc tình dưới hoa Lộc vừng. Nơi ấy, trao cho anh

một thứ tình, mà nhắm mắt có thể gọi là tình yêu. Tình yêu chệnh choáng chứ không phải bền chặt như tôi yêu Hải. Nó lạ lùng chứ không dịu êm, dữ dội chứ không thanh bình. Một thứ tình rất lạ.

Người đàn ông hơn tôi bốn tuổi đã dẫn tôi vào đường tình. Cái thứ tình bằng nụ hôn điên đảo, như muốn cướp giật, tận hưởng, ngẫu nhiên. Cái thứ tình bằng sự lúng lúng của bàn tay vào bầu ngực non nớt để rồi khiến đối phương thấy nóng rực như trong lò bát quái, thấy du người và thấy mê đi. Cái thứ tình say như hương thơm của hoa Lộc Vừng.

Nhưng dù điên đảo thì nó cũng sớm muộn được đặt bằng một dấu chấm khi tôi phát hiện anh ta đang bắt cá hai tay. Chia tay... chiếc ghế đá còn vương chút hương Lộc Vừng nhưng hương thơm sao mà đắng? Tôi cười, chua chát, tiêng tiếc, nhớ nhớ, giận giận... Trôi với xúc cảm của mình và không cho Hải hay. Đơn thuần... vì anh không biết...

- Chị trở thành cao thủ trường tình mất rồi, chị Lâm ạ! Con em cùng phòng trên đùa.

- Nếu mày là chị mày cũng thế thôi!

- Chị thấy thiếu tình cảm à?

- Uhm. thiếu lắm. Lúc nào cũng thấy cô đơn, cũng thèm một người đàn ông bên cạnh. Liệu chị có bị mắc bệnh thèm giai không nhỉ?

- Có thể lắm. Thế chị không sợ bị bác Hải bắt gắp à. Bác ấy cũng ghê lắm đấy.

- Có, sợ lắm, nhưng anh ấy xa quá, chị thấy thiếu thốn kinh...

- Liệu một người có thể yêu hai người cùng lúc không nhỉ?

Câu hỏi ấy cứ xoáy sâu vào trong đầu tôi. Tại sao một người lại yêu được hai người cơ chứ? Nhưng sao khi yêu Hải mà tôi vẫn có thể yêu người đàn ông khác. Hối hận không? Đôi lúc. Tội lỗi không? Thỉnh thoảng. Sợ Hải phát hiện không? Rất sợ. Nhưng tôi vẫn phản bội anh để đi bên những người khác. Tại sao? Không biết nữa. Có lẽ khi người ta đang chết đói thì ít ai còn để ý xem

mình ăn có văn hoá không. Tôi cũng vậy. Giống con thú ăn đêm. Vì sao?... Bởi vì anh không biết!

- Em thế nào, em yêu? - Hải gọi điện về hỏi thăm tôi.

- Em bình thường. Anh sao?

- Anh thì bận tối mắt, muốn gọi cho em nhiều mà công việc cứ lôi anh đi.

- Vâng. Nếu bận không cần gọi cho em cũng được.

- Em sao thế. Dạo này hình như chẳng chờ đợi điện thoại của anh gì.

- Chẳng lẽ suốt ngày em chờ đợi cuộc điện nhỏ giọt của anh à. Em có phải con ngốc đâu?

- Sao em lạnh nhạt thế. Giận anh à? Công việc của anh bận rộn, em thông cảm cho anh chút chứ!

- Thì em đang thông cảm đây. Anh cứ lo làm việc đi, cần gì em nữa.

Im lặng.... Tôi cúp máy. Hình như hơi quá. Nhưng tình yêu không thể tồn tại nếu nó quá mờ nhạt. Dầu biết trong lòng anh chỉ có mình tôi nhưng tôi cần anh thể hiện. Cần anh yêu tôi như một người đàn ông bình thường thậm chí tầm thường cũng được. Anh kiếm tiền giỏi. Nhưng tình yêu đâu phải chỉ cần có tiền. Nó là cơ thể sống cần được người ta cho ăn, thủ thi, ôm ấp, nâng niu chứ không phải là hy sinh chờ đợi.

Tôi yêu anh... Hình như anh không biết. Tôi ngoại tình... hình như anh không biết. Tôi khát thèm tình yêu, khát thèm một bờ vai... Hình như anh không biết. Tôi đã tạo khoảng cách với anh... Hình như anh cũng không biết!

Người đàn ông cuối cùng... với gai xương rồng.

Vào quán. Gọi cho mình một ly hoa quả dầm. Mỗi lần tâm trạng phức tạp, hỗn độn tôi đều gọi hoa quả dầm. Mỗi thứ quả trong cốc cũng giống như một dòng suy nghĩ. Người ta vẫn có chiêu lấy độc trị độc. Có lẽ ăn hoa quả dầm có thể thấy mọi thứ không còn phức tạp nữa. Quán cà phê mang tên “Phiêu”. Nghe rất lạ. Đúng là vào đây thấy phiêu thật. Thích cái quán này không phải

chỉ vì cái tên mà vì mỗi bàn đều có đặt một chậu xương rồng khác nhau và một ngọn nến. Thích tới đây vì chủ tiệm cà phê là một anh chàng đẹp trai kiêu kì. Anh ấy có những câu chuyện khiến khách thấy thích thú. Có lần nghe anh ta kể về sự tích của cây xương rồng.

“Ngày xưa trên một mảnh đất chỉ có hai cây xương rồng. Một nam một nữ. Họ đẹp và tràn đầy sức sống. Trên thân mình mỗi cây xương rồng đều được ôm chặt bởi bộ lá xanh căng mướt. Họ yêu nhau bằng tình yêu của tất cả các loài cây khác cộng lại.

Một ngày kia, có người mang chàng xương rồng đi rất xa. Cô gái xương rồng ở lại, ngày ngày cứ dứt từng chiếc lá viết thư cho người yêu cho đến khi biết tin chàng trai đã đem lòng yêu người khác. Cô gái xương rồng vì đau đớn nên thân xác tiêu tụy, những chiếc lá đã không thể đâm ra, thay vào đó là những cái gai sắc nhọn, nó có thể làm chảy máu bất kì ai vô tình chạm tới. Đó là những cái gai của nỗi đau, nước mắt và sự tuyệt vọng. Người ta yêu xương rồng bởi nó thủy chung.”

Thế đấy, tôi yêu chàng chủ tiệm cà phê bằng một câu chuyện rất học trò. Nhưng nghe vẫn thích, ngưỡng mộ và yêu. Lần đầu tiên ánh mắt chúng tôi nhìn nhau chắc cũng mãnh liệt như hai cây xương rồng vậy. Tôi yêu, một thứ tình yêu theo đuổi, ngưỡng vọng. Chàng yêu, một thứ tình yêu lúc lạnh lúc nhạt khiến người khác khó đoán, một tình yêu khiến mình chỉ việc chạy còn người khác thì tha hồ đuổi. Thế mà vẫn yêu. Ngu dại vì yêu!

- Lâm. Em đừng yêu anh, khổ đấy.
- Kệ em. Chưa yêu sao biết khổ.
- Anh không như em nghĩ đâu. Đừng yêu!
- Kệ người ta. Cứ yêu đấy.

Trong bụng thầm nghĩ: “Cứ để em yêu đi, dù sao em cũng có tốt đẹp gì đâu. Em cũng có người yêu rồi mà”. Thế là, tôi lao vào anh như một con thiêu thân lao vào ngọn lửa vừa được tẩm xăng. Yêu anh điên cuồng như một kẻ chưa từng được yêu. Anh làm cho mọi thứ trong tôi tan chảy. Mọi tế bào muốn nổ tung. Mọi cảm giác đều lạ lẫm. Chúng tôi yêu nhanh chóng như hai

kẻ sợ ngày mai sẽ mất nhau.

- Cho anh nhé!

- Không.

- Sao không.

- Vì chưa muốn và chưa đủ tự tin.

- Cho đi. Anh không chờ đợi được đâu. Cứ bên em là anh muốn cắn xé em liền.

- Eo. Kinh thế. Còn lâu mới cho.

Anh đòi hỏi. Tất nhiên là tôi từ chối, vì người tôi muốn tặng bản thân mình là Hải. Anh là chàng trai tốt nhất. Xứng đáng nhất và sẵn sàng bên tôi cả cuộc đời. Tôi kiên quyết từ chối người con trai lãng tử kia. Nhưng rồi... cái gì đến sẽ đến. Có lẽ, đổ lỗi cho số phận sẽ thấy nhẹ nhõm hơn... Bởi vì anh không biết!

Sinh nhật của tôi, Hải gọi điện anh sẽ không về được. Không sao, vì ít ra tôi có thể đi chơi với chàng trai cà phê. Nhưng ai mà biết. Đàn ông... họ luôn có những trò bất ngờ cho phụ nữ. Có khi là niềm vui nhân đôi nhưng có khi là đau khổ tột cùng.

- Em yêu, chúc em sinh nhật vui vẻ! Hôm nay em có định đi đâu không!

- Cảm ơn anh. Em ở nhà với các bạn thôi. Không có anh thì em đi đâu!

- Đừng giận anh nha. Anh bận quá không về được.

- Không sao đâu anh. Khi nào về anh bù cho em là được mà.

- Yêu em nhiều lắm.

- Em cũng thế!

Yên tâm với kế hoạch đã vạch ra. 7 giờ tối, tôi đợi chàng dưới gốc cây xà cừ

với bộ váy màu xanh, như một nàng công chúa chuẩn bị bước vào buổi dạ hội. Chàng, cùng với chiếc xe đưa lao tới như một cơn lốc cuốn tôi lên xe. Chúng tôi cùng nhau tới nhà hàng. Trên một chiếc bàn nhỏ nhắn có một trái tim được ghép lại bằng những chậu xương rồng. Ở giữa là chiếc bánh sinh nhật lung linh ánh nến. Mở to mắt ngạc nhiên, giống như trong tiểu thuyết, chàng bước tới mời tôi nhảy. Tôi yên tâm tha thứ cho mình, phiêu du với những vũ điệu. Khoảnh khắc hai cơ thể cứ tiến gần rồi lại xa nhau khiến người ta rạo rức, ngượng ngùng. Kết thúc những bước chân thần tiên tôi trở về với bàn tiệc mà anh đã đặt. Điện thoại đã tắt. Thế giới này là của riêng hai người.

- Mời em!

- Em không uống được rượu

- Em không vì lòng nhiệt tình của anh mà uống một chút sao!

Một chút... một chút và thêm một chút. Không biết là tôi đã uống bao nhiêu. Không biết anh đã nói gì. Thấy đầu mình ong ong. Thấy anh dìu tôi đi. Thấy anh bông tôi. Thấy cơ thể mát mát lạnh và nhẹ nhàng thoát khỏi chiếc váy. Mọi thứ bay bổng. Yên tĩnh. Nghe thấy tiếng thở. Có tảng đá đè xuống người. Thấy buồn buồn vì có gì đó mờ mịt. Thấy vui, thấy buồn. Thấy nhẹ nhàng, đau đớn lại nhẹ nhàng. Hình như người ta vừa chạm một tia lửa điện làm người tan ra. Tôi lịm đi ... mọi thứ lại bỗng bồng bồng ...

- Tại sao anh làm thế!

- Xin lỗi. Vì em say quá. Vì anh không tìm được lòng mình. Anh sợ mất em vì sớm muộn em cần phải biết một sự thật.

- Sự thật gì?

- Anh đã có gia đình.

- Anh là thằng tồi.

Im lặng. Người tôi đau ê ẩm. Có một giọt máu đỏ tươi trên tấm ga trải giường. Đó là món quà lớn nhất trong ngày sinh nhật. Là hình phạt lớn nhất của bà tiên khi cô bé lọ lem đã uống quá nhiều rượu. Tôi cười. Thế mà mũi lại

cay và nước mắt lại chảy. Trong đầu tôi là huyệt hắc, đau nhức và ân hận. Tôi nhớ Hải vô cùng... Tôi tạm biệt thêm một mối tình và bước ra khỏi cái nhà nghỉ nông nặc mùi giao hoan... Thì ra gai xương rồng khiến người ta đau thật!

- Sinh nhật vui chứ Lâm? Anh đã chờ em rất lâu rồi!

Trời ạ. Tôi có đang gặp ác mộng không. Sao trước mặt tôi, như một cây cột điện đứng trước nhà nghỉ lại là Hải. Trên chiếc xe máy vẫn treo một bó hoa hồng đỏ rực. Tôi nhìn anh. Như chưa bao giờ thấy anh. Như trước mặt không có anh, chỉ có những cơn giông bão mịt mù. Nhắm mắt, mở mắt vẫn là anh.

- Sao... sao anh lại ở đây. Anh nói không về được mà.

- Anh đã đợi em rất lâu. Dành bất ngờ cho em nhưng không ngờ em lại không cần anh nữa.

- Sao... sao anh lại ở đây!

- Anh về tới nơi định lên phòng thì thấy em đi chơi. Anh đuổi theo định gọi em lại nhưng em làm anh bất ngờ quá. Đồ phản bội.

- Đừng. Cho em giải thích. Anh đừng...

- Cô còn định giải thích thế nào khi cái quý nhất của đứa con gái cô đã cho thằng khác?

- Đừng anh. Hãy tha lỗi cho em, cho em cơ hội. Em không hề...

- Tôi hối hận vì đã yêu cô. Cô là đứa con gái rẻ mạt nhất mà tôi từng gặp...

- Anh Hải...

Anh lao đi nhưng một chiến binh lao vào đâm tôi. Tôi chết đứng trước cái nhà nghỉ rẻ tiền. Bên cạnh là người đàn ông không chút xúc cảm. Xa lạ. Anh ta cũng lao đi như một kẻ chạy trốn. Hai người đàn ông đi về hai ngả đường. Trái tim như một quả táo bị người ta hất mất. Đau. Quặn thắt. Vô hồn. Không chút sức lực. Muốn nhắm mắt lại để qua một cơn ác mộng.

Trời mưa nặng hạt, cái vẩy mỏng manh như một tội đồ bị quất mạnh. Đau dớn đều cảm thấy trên da thịt. Giờ thì biết, một người không thể yêu hai người. Chỉ khi mất mát người ta mới thực nhận ra. Tôi cô đơn. Một nỗi cô đơn không phải chỉ cần những người đàn ông lấp đủ. Cô đơn ấy dành cả cho một người, chỉ một người lấp đầy. Là Hải.

Anh trôi đi như những giọt mưa. Người ta nói mưa là nước mắt của nhân gian. Có lẽ trận mưa rào đêm nay là nước mắt của tôi gom lại và trả giá vì lòng tham. Mưa nhiều hơn, giống như cơn giận dữ của anh, giống như nỗi gào thét của lòng tôi. Xin lỗi vì đã yêu quá nhiều! Xin lỗi vì đã cô đơn quá nhiều! Xin lỗi vì đã thèm khát quá nhiều! Xin lỗi vì đã cảm thấy tình yêu của anh luôn thiếu thốn... Bởi vì yêu anh. Bởi vì gặt anh. Bởi vì anh không biết!